

TÖRÖKKOPDÁNY

Buszóli Istváné toll

(1)

MSZ 5608. Tt. Sp. A4.

Fogyasztói ár: Ft 6'60

Vina emlékeirek, a nagypapa igaz meséire, vagyis a vele történt dolgaira.

Nékiünk a nagypapa ében, nyáron mindig mesélni szokott, ő rá ért, mi pedig örömmel halgattuk, mert olyan érdekesen elő tudta adni, például, ne legyünk brüsszeli, tothórák, kevélyek, hivancok, megilletők, ne orudjunk, némülküi soha elne menjünk, stb, stb. meséi amik igazán tanulságosok voltak

A brüsszegről vagyis váratlanlagról.

A mikor a nagypapám még olyan legénykedő legények között volt nálunk főnö házakhoz jártak a lányok, a menyecskék, Hozz nintin a legények is a fiatal emberek is. Öntöl kezdve húshagypig

Kibireltek egy nővel 8-10 en, a mestert garudára akantól olajos mécs alatt fontak, a férfiak pütöttek a bulos pülzhuít felváltva, és tintilották le a mécsről a kormot egy dróttal

Egyik este a papát is hírt egy fiatal ember, hogy mánap este futóni helyre, med ő dinnot vagyi meggy. Párse váratla, söt. bünke is volt rá. A felesége azid elment a főnöbe, a papa pedig elmentek vele, nevelő Juliska ha nem ér is, ide a Józka is elkerültek az ajtóig, még közelebb megnék jöni a bonorkanyok

Párse a kis menyecskénk is iler nyelne lehetett, azt mondta a papának, nagylegény vagy Varga Laci de azid nem megnit Luca néket csinálni e már hogy én nem megnit e mondta a papa de csináltak is. Es megkerdödték a fogadások, 10 liter borba ha nem csinálja meg a papa akkor e firtit a húshagypói balra Deka nem ül rá akkor is firtit. Ha megcsinálja e rá il akkor deink legény len e semit nem firtit

A papát is pütötte a virtus, is mivel már másnap Luca volt, megkerdte e csinálatt. Elő nap a nek lapját, utána minden napra egy, egy láb, egy ek. a ki puerás hogy végre Karácsony este e kinen legyün a nek

Es kián is lett, a kormáros fia hível a papa olyan testi
lelki jó barát volt, haza írt az ünnepeket. Viki rögtön el újságot
ta hogy Luca néket írniált, is rá is írt, az efféle misén.

Anak nem kellett birtatás, megegyeztek hogy mind a kórtan rá
ülnek, de még papját, es ceturát is vinnek velük, es fel
iják azokat a híres bosorkányokat.

Amikor a nagypapa elment hogy borák el a néket, a kormá
ros olyan lett mint egy verett bika, kilagadással fenyegette
a fiát, ha rá mek ülni. Es még arról jobbak bírtatta
eket csak nevettek nagyokat hogy mi is len most, es a
világot sem hagylak volna lebénitni róla hogy rá ne üljenek

Damokor el mentak a kormáros elmondta a feleségének
hogy ot várják a papát az elenségei, birka, kecske varra-
kal felöltözve, hogy elverjék mint a dobót, orak lenjen ki a
templomból. Es az rögtön bement utánuk, elmondta amit
az úra mondott. Tdíg ki me gyűjjenek a templomból ökte,
amig a töbi népek nem jönnek, med várják őket.

Nem is jöttek, de bizony ok egy fia bosorkányt se láttak
A mikor elment a mise, a papa felhagyta a néket a kórtan
alá, es egyenest a kormárosra, ot földhöz vágtaiban szét
vált, es eltűzette. De ot állak hómee órat a 4. legény, a mikor ak
kat együtt, mikor a papát, es a kormáros fiát meglátták
egy állítottak mint a kámpor, Jöt azóra redelték az eret
ho lehetet ki herülték a papát. De az egyik még a
kaho dalmára sem hívta meg, pedig rchón volt.

Most már a kormáros sem haragudott. Na gyertek bosorkány
lesök, tintelem a csaváros eneteket, most én adom meg azt
a bosorkány áldomást, amit ilyen derék gyerekek
várják

A torkorágást.

fa/

Egy idő után a pince etőt az alma alá fekteték, a sárga, a hógom néregette hozzá, a nálnak a fűt kánikák, a magasra. az alma fán két nép almát láttat, de még nem is olyan magasra. Gondolla ezt le vesni. Tel is kapaszkodott a fa újra, de a fa régi ága helyén egy kis luk volt. Onan egy kis madár rejtült el, bent fókák is pötyögtek, Na nem bánllak megfigyelték, mondta

Es át kapaszkodott a fa másik oldalára, lát a két nép almát nem hagyon, mert ez milyen jó lehet? A kőli még csak fehér volt, és rózsaszínű, de ezek már sárgák és pirosak, tud érettek voltak, ninte kinnáltak magukat.

Orakkogy a fa másik felén, újra egy luk. De etőt már nem madár rejtült ki, hanem vagy egy másik vöngla körűt, e rdei vagy mint ő mondta, poszméhék, Na nem is tudta hozzá, hogy le a fáról, úgy bentregtet be a pincébe.

Az volt a nevésze hogy igen orra ment egy farágó, és látta hogy le esett, gondolta nem e eltörött a lába azért nem tudot be menni. Az egyike le vet könni, és bíval mostak a csipés helyeket, de olyan kinnő égerl érel, és soká dagadt volt. Bizony elég jó lenne volt, a torkorágást.

5

A hervelpégyről

A papának új eszmáit csináltaták. Ő nagyon bírt hogy meg
nélt az új eszmájait, ami szerint szép is volt, és úgy nyitott
gól hogy szinte sőt. Amikor felhúta, hogy elmenjen bene a
miserit nézni kellett, előle nap olvadt, de éjtel egy kis hó is
esett, a papa ahogyan ment, el esett a jégen, és lába egy
alá került, hogy a tőrde kifordult, úgy kellett haza vinni, a föld
bizony jó darabig fagy, úgy ahogy helyre teték de egy dia
nagy ágyú láb maradt neki emlékeztetőnek, mert mi
mindig megnéztük amikor elmesélte nekünk, és mondták
hogy ezt a hervelpégyről kapta.

Lenki földet ne itélhesünk amíg nem tudunk birtosat.
A nagy pap átkent egy ismeretlen kitalált lönni orvulatok börtöt,
a papának is volt már egy mőhaza, egy rüindionnó, és egy mátyás
madara, De egy nagyobb madarat is szeretett volna. Reggel
lát az öreg jager, ragis az erdőt, hogy löne neki egy nagyot
kat, te megis igéte, és pár nap múlva szét a papának
hogy egy bagoly nem e löne jó? te a bagoly estékint ot
az erdő nélen y fan sokot hühogni. Terse a papa is
ad mondtá hogy jó len. Ki is állak lesre, és meg is látták
a bagolyt hogy hol van. Sípen erendben óda mentek a fa
alá, a bagoly isre vette őket, de el nem repült. Ő egyre
mondta az erdőnek hogy löjön már, de az csak cselelt,
meg lövet egyet, és újra cselelt, de nem lött. A bagoly meg
mögöt, mögöt, de el nem repült. Ő már nem állhatta
hogy az öreg nem is akarja talán löni, elkapta tőle a
puskáját, és mondtá a löntő sarakat az öregnek.
Likerült löni a bagolyt, de akkor látták csak, hogy az
egyik szemé nem volt meg, azért nem mert elökölni.

Látod fiam, mondtá papának az erdő, én is így vagyok
a jobbnemmel nem látok, azért nem mertem löni. Meg
találtuk egymást. A vak jager, és a vak bagoly. De a
papának egy lecke volt egész életére.

Lonki dolga ne is dekeljen nelegyünk hivánsiak.

Egy este, miután a papa hára felé balogott, amikor al egys pince ablakon világot látott, és róta sötét hatót.

És felhínté neki mert a pince gondaja egy öreg bácsi volt, aki nem sokot rötítig elmaradni, is még látszik is voltak. Oda ment hát az ablak alá hogy benézen fide vanak ot. De olyan ismeretlen alakokat látot, hogy jobban be lágon oda vill, egy tuskót ara állt rá. Egéne a kerent varig ami az ablakon volt hajolt, és, mi történt, a tuskó elgurult a lába alól, és a feje bele norult a kerent vas hűre, one keleté nedni minden igyességét, hogy hi tudja hanni a fejét, de a füle porcozója elhővött. De nem mentho rájuk, de márnap kideríté az öreg némitől hogy, hi volt a vendégük. Az öreg bácsi megpirongata hogy miért nem ment be, mert báron vendégük voltak, a néni rokonai. De ő azt senkinen nem érte elmondani, hogy a fület mi lette. De mindig megkérték a fület is igaz volt, meggyűlt szívem.

Ne lopjunk.

Egy nap a papa egy rokonuk ha ment, aki olyan vas, mostor volt. Thor is igen fali orát javított. Elherdte is is néreget is a mi nekijel, perre volt ot, minden fajta kis rugó, csavar, telé ar Antal vele. Neki nagyon meglepett egy sarga finges rugó. Bele tette hát a csiemája nárába, ara gondolt hátka erre veni a bájta, és a zebébe megneri nem e mála van.

Meg is várta, már csaknem öre volt rákva, mikor keltett volna a kis rugó, ő mulatta a markát, a zebéit mála nem volt hiába keresték csak nem kénill elő. No nem baj mondta a bájta, is kerest egy mójitát. Óváltig álitotta hogy nem is léka.

Hára felé ment felgyűlt az egyik paplára lovára, a csavar ki is ment az eséből, De este mihor akart lehasidni, a hegyes csavar bele nuródot a balbókájába. Ordított mint a sarkal, uggy váglák le a csiemát a lábáról. És el mágese del a rokon mondani nem merte, de megfogadta tőlel soha nem lopt.

A kutya macska barátság

Egy alkalommal a naggnőcsémek voltak nálunk, endignek.
 Thogyon beszélgetek a nagypopa azt mondta a rögtön barátság.
 En már erre uttam, hogy csak csak olyan kutya macska jó bará-
 tok. Péterem meg ez megitt ütöt a fejembe, alig vártam hogy el
 menjenek, hogy a papot megkérdezhessenem, hogy milyen is az a kutya
 macska barátság, mert nálunk is voltak, de elég jól megváltak,
 a papa el mesélt egyet a magán, is mondta, ha, ha bizonyos vagy
 raja, hát el mentem.

En meg az ez utánkorában, elmentem.
 A kutya mint tudjuk ná alól, ez el is, az Adam hísezőjének
 megölette, a macska mint hísező, az Éva anyjánk, körül duvart.

Es egymásnak a nemere hánylak, hogy milyen kapontalon állat.
 Es, mind egyik a maga igazán gondolta hogy egy van.

Adam egy felül el dobott a kutjának, a macska meg egy meg
 mutatasa hogy ő a kedvesebb, az Éva anyjánk ölelt, majd kapontkod.
 De mivel az Éva anyjának nem volt neknyája, hát a börtbe
 kapontkodott, es ki rohant a víz, a körme helyen.

Dece mondta Éva anyjánk, es az órára kijintat.

A macska elhaladt, a kutya meg utána, de utafél haladt
 egy fűrés is el a farkát esorálva kintet a kutya el
 na kint, egy fél ha tudni, es fogj meg.

A kutya meg oda fehért a fa alá gondolta, csak egyen le, vartak.
 Ére a macska elkerdett nyarogni, hogy kanyarosan, tudta hogy
 majd az Éva anyjánk megsajnálja, es a kutját el parancsolja
 onan, es nem meri börtani.

Ugy is lett, nagy dörmögve, farkát esorálva le is jött,
 de elöl kezdve a kutya mint egy megnégyenitve, esert magán
 es kintet foratt a macska ellen.

Es ahol csak tudta megnégyentette. Es így van ma is, ahol
 csak tudják, marják egymást, így is len, anny egy kutya
 is egy macska len a világon. Tlyen hát a kutya
 macska jó barátság

A Mátyás királyról is sok történelmi tudot a nagyapó
trókat ugg olvasta azt mondta. Fehérnek nagyon tetszettek a
hogyan az el mondta a trókat. Mit azt mondta hogy az nagyon
okos, jó, de egyben nagyon is tudott lenni, de mindig ő maga
is utána nézett mi az igazság abba amit mondanak.

Volt neki egy udvar mestere, aki a neve fénye, a jobb keze,
vált, ha az emberek veséjébe látot, és a gondolatáikban olvasott
Vél együtt az ruhában jöttek az omágot, és bizony azo rá, hogy a
a vires lepedőt akiről kiderült hogy rangtartó a negy nézet
Most is avat a hírel is meg az udvar mester hogy az egyik fo
úrul Pünkörd királyné válsalás len.

Ezen meg akadt a király figyelmé, mert tudta hogy az igen
seregny vidék, sorony földet, máraság volt azo fete.

Fogta hát magát Pünkörd másnapján, körül nézni indult.
Vém ment föl a várba, csak lent a faluban ahonit kenderörködni,
kint volga legény, a válsan egy betra akontra, egy vidék alsó
válsan fehérnemű öre kőve.

Je öve látja hogy kint ülnek, a károk elöt, Oda hősön kint
idélmesen nézik, azok fogadják, kínálják helét hogy
sine legyen a benélgetésbe.

Kérderik mi járathá van? Mondja hogy szeretne elne gödni
sagy talán még jobban elmene, ha valaki fiút fogadná

Tudlak is neki mindjárt mondani, egy bizonyos púd
akinek nincs sentséjék, azok öülnek neki ho oda el
mene, el fogadnak örömel, fiuknak.

Mátyás el is ment, a garda igen a lovát itatta a gyémes
kudnál, panaszkodta a felsőjének, hogy majd nem
el tipralak azok az úri versnyzők, ugg vágtalok alig
tudott körülük ki kánálodni, Es meg azok siddak

Hogy miért jár erre ilyenkor. Mátyas elmondta a mändekát, hogy el fogadnáki fiúknak, mert megem. írva gyűltk rendűje siner. Ezer a kis hácsót baltuk mágyáig eltartani őket mivesszen. Tóntor Gergely bácsinak fel vilant a nemé, az Örsse aszanyra néret, és nagy örömel mondda, hogy el öm, csak megne bánd edes fiam, hogy ide gyűm börtök. Mátyas pedig ígerte hogy ő betartja a szavát amint ígér ugis lesz. Megmutaták neki a kis nőbát, az istálot, a sovány de jó mändekú lóvat, a kecskét, két kis süldöt, a lúlat a orókéket, és Mátyas látszólag nagy örömel nézte mind. Es tervezte hogy jövőre már venneek egy másik orókét is, hogy a Gergely apó fel ülhesse a kocsiira meg az Örsse anyó is, ne ugj keljen a lóvat veretni és a köcsöt tölteni, vagy vinná tartani.

Azulán az Örsse anyó, az antakra rakta a vassórat, töltöt káposztát. Es rakta a hajdina kásával töltöt gabonakóbat az ő fogadot fiú társijára, aki látszólag jó inien evett. Majd a mákos kalácsot is, jó két sületet, mellé neki, de talé köntök volna örömeükbe az egészét, ugj örülték neki. Melé két az majt kaveni a asókat, a Gergely apó válláról, és kögylé soruka is bor.

Külsen le almozotál, az Örsse anyó a mändekát akart, neki ugjat vetni. De azt mondda hogy az elöl letin is, az istálot nem bált, de az a siner islingbe mágyon jó helye lesz. Belé is megigólluk, de az Örsse anyó meg fehér lepedőt, orókát, nőttes vönt, és is párnát is vit ké neki. Eset Mátyas akart egy pámom, olyan népen elrenderte. De mielőtt lefeküdt volna, megkérdekte a Gergely apót, hogy kik azok a jó kedvű irak, és a domb tetton?

A dombtetton amit hallott hogy már szombát délbe megkezdődött a mágybát. Párkösdi királyne valóban is, mivel a királyne maga a varior lánya, két megvendégelik őket.

Ma meg igen lövősegy volt, hát fiám olyan szép lövőket
mint azok voltak, talán csak a királynál lehetne látni, nagy
fegyver, széles sörtyek, nem olyan ám mint a mi orosunk.

De hát csak úrak, lehet nekik, Mátyas amosokogta magát, megfityeg
Gergely apó, jóvőre len nekünk is hűtő, is ettől ment hogy lefeküdt
jön. De a két öreg még nem tudott el aludni örömeiben.

Mátyas meg ezt várta, is ettől ment a kámför, amit akart
megludta, is csak most az volt hátra, hogy az igéretet betartsa.
Másnap reggel ahogyan szokták, most is fel akartak kelni.
De mivel a fiuk nem jelentkezett hát nagy várakozással
gondolták nagyon elfáradt; de az Orsz ügyő belengett az egész
nyíláron. Es úram fia, az egyneműi azon módon, ahogyan az
este el ígérték a fiuk. Holt hát a Gergelynek, most csak el
állak, is nérték egymásra, hová is lehetett, még le sem fehédt

ahogyan fel emeltek az egyneműit, egyik papír volt az, azon csak
az az egy Mátyas, só, semmi egyéb, mivel ok olvasni nem tudtak
elvárták hát vele az Orsz ügyő a tinte lendő intőre, nére csak
meg mi ez az írás. Te el merítették vele az egész történetet.
is nagy honolgan megmondta a véleményét, ahogyan ő gondolta

Hogy az a neje ny szolga legény nem volt más, mint maga a
Mátyas király. Es né féljenek, mert ahogyan ő mondta, úgy
birtosán len gondjo rájuk, mert egy király nem boudhat.

Harmadnap reggel, egyháziával megrakott, három lóvan lóva
fordult be a Szent Gergely udvarára, nagy jó reggelt kívánva.
A lógor lóval, ami úgy hasonlított a Gergely apóéra, vezetik
be az istállóba, is kötök oda meleje, is a szénát kezdik le
rakni a kőszírtől, melyen be az intingbe. A két öreg meg csak
ál, még sírni sem tudnak, is hól egymásra, hól a fiatalok
ra nének. Mikor a néna elfogyott, az oldal kőre tábor meg
linter szék voltak rakva, ereket is népen föl hozták a
padlóra, majd megmondták hogy, erőt, egénsejtel,
kiván a fogadot fiuk, úgy ahogyan edek elmentek.

(14)
Kései idő múlva újra be rohog egy úri fogat, a Gergely bácsi
udvarára. Korak be a kofarokkal, is elmonyják hogy látni akarja
őket a fiuk, aki nem más mint maga a király.

A két öng rít is, meg neveltet is, örömeiben, és öllörtették a
Gergely apót, zsinóros din magyarába, medt egy akarja látni
azó fogadott fia. Mátyas pedig kelad karál várta.

A király udvarára épen hó veremre kénülték, amíg Gergely,
apót elvezetik a kilitóra, adig a Mátzást Gontos Gergelyje
várásolták, Mátz egyjűl is volt a veremny lóvarak, de a bíró
még azt mondta hogy át perit vana van, is egy bronzos be
néverett Gontos Gergelyje hiányzik, azt meg kel várni.

A Gontos Gergely neveltet a várak, okinek egy olyan digdancó
gebeje van hogy cimbalmosni lehetne az oldalán, is barsány
nevetés, majd a csaraváros esü udvar mester, aki mindent
tudot, megjegyzete hogy még ne az legyen a nyertes.

Es az utolsó percben mint a villám, jelentkezett a Gontos
Gergely, egy fel nyergelt namaron. Oriári nnyaz is djan
hagyozott el a nézők réneröl. A bíró jelt adott az indulásra
és a namár elegantre magát mint a szlovén, egy vághatott.
Es kel az egyik, hol a márik pompa ele agrótt, is lollo ki a
sorból, meg a felinél sem voltak a pályának de már csak
páran tartólták magukat, tel fogadókak hogy illúján azt
a vakonról. Medt mi tagadás egy stamár kifog a veremny lóvak
is mehetnek, es már meggyer lenne, azt nem engedhetik meg.

Es az lett, Gontos Gergely mint győztes tit vana, de már akor
tudva volt, hogy maga a király. Mátz dnyö eljes fogadta, le
kardak veni a nyereglől, hogy át veyze a győrtének járó
díjat. De Mátzas csak egy is oktet, es a stamár nyakába egy
vad virághat való kororut fogadott el ment mánt ő
mondta, a barsány nyereg, is győngyös kántár, az ő

Tanítójára nem illik. De azt jegyeztem meg, hogy a györelom
nem mindig a véleek, és a tudórok bölcsesége az eredmé-
nye, hanem a kitartó, és szorgalmas munkárok is. És úgy
ahogy an jött, mint a nélvise elvagylatott. És a népek
kiálltak így igaz, ilyen blätzer, az igazságos, ilyen soká.

Még a töltit nagyon neveltek ha a papa elment, de körtük azt
amikor mint isorogóval a Kolozsvári bíró fát vágatott.
Es azt miher a Gömöri hegyre ki hirta kapálni az ő fő
úrait, és megnevezte őket, legelőt kapált, még azok még a
felület se tartóttak, levet hűve, tárnalytáre az izadt homlokuk
te ibolya vörös Katicát, és azt miher az öreg bácsival kat.
benélgettek.

Es úgy volt hogy blätzer azt mondta az ő vitésinek hogy ne
becsméreljétek le a parasztot, mert ha az nem jár is a szőlőbe
azért nem truta, te élet iskolája tanítja, ezen el mordolyogtak de
blätzer ezt erre vette, ha majd meglátom meglátjátok e
mondani, mit benélgetünk avál az öreg paraszta aki ot kiint
sánt a domb tetőn.

Es ara is vették az utjukat. E du este beugrártak a törököt
blätzer volt az első aki könnyöntötte az öregit, az is meg áll és az
eke göröndört ábrt, helyet mutatott neki
Az is áll, és a munkája, és az egésze felől, kidergette
Kividergette hogy megrán e még a harminc kettő? Kat vitos úram
bi az már csak a fele. Kat o men, men van e még eszmos
te is már csak az első ökröm nárváig. Es blätzer egyet jelent
va, a job hese mutató ujjával legyintve mondta, de azért még
megtudna fejni három bak kecskét? De hogy ám, meg, meg
Avál a blätzer elment, a török a nyergét igazgatta.

A vités pedig lefőf, találgaták a benéd értelmét

Te egyik nek mentő gondolatát látnád, egy aranyt velt elő, és az
 öreg me le ütve, mondta neki, oda adja neki mondani meg
 miről is beszélgettek. A másik bettő ninte oda kuperóit ott eljűve
 és lerték a navát. Az első a harminikettő, és az újával meg
 kopantja a fogait. Hát a másik? Hirdették tőle, azt is
 meg mondom, de ott már két aranyért meg adjuk mondják
 Hát az meg, és az öreg a neméket teni a tengerét, bizony
 csak a verer öhör narváig látok. Hát a harmadik? mert
 az meg jobban ingatta őket, azt hogyan csinálta?

Hát mondom én meg ott is, de ott már három aranyért
 Lajnáltaik azt már de hát ez az öreg parant ne fogjon hi
 rajtuk, hát elő nedtik az aranyakat. Te öreg elmosolyodot
 csak meg sürgeltek meg a többiek már a lövön üttek,
 mondja már, med heurk it fejni hallottuk, de csak heurkít
 azt meg nem. Hát azt csak úgy, ahogyan a vitéi írákat
 meg fejtem. és mind aki jól végezte dolgait oda szől a

verer öhörnek Csáli vitéi indult
 csak meg öre moitek, és gondolták hogy igara van a
 hivalknak, le a halapal a parant elöt.

Es nagy egy vers is, ami arról szól Mihály és Inegödölte.
 Ezt már utólag együtt mondták a papával, vagy inkább ottam a
 hála mögé a névre, és magyarul is a töltésnek. Én meg ráam
 szél, hogy értelmesen, és primadonna csak nevetett jöttien.

Mihály a név.

Hogyan lehetne furcsán, Mihály is egy kinyúl a tiszteletben.
 A hűtést elvették, Ja féldekre tisztelet.
 Maróként látok a mielőtt a saját tavaszra vált időken.
 És a helyet hogy megölt is, egy öngyártott tudat.
 Mindezt sehol se ment a munkája.

Meddig vagy az öltet nem volt jól igát, Kinyúlott a tisztelet.
 Vagy nem fogott tisztelet arány, Ha őse voltak a föld fejeje
 és ostorok nagy a városban, Végül a hideg nyelvének márt.
 Tízem Tizen jó nyelvet, Kinyúl meg a hely?
 Fogadj Tizen rószul, Hűvel magam vaggok.

Tízgyűlölet a nyelvetésben, Kinyúl meg a hideg
 Nem utasítok be hozzá? Én jól megfontoltam.
 Hűvel ne jó díjazt, Mihály is egy fél-ll.
 Ez a hűvel nem áll, Barárod áll, barárod áll
 Hűvel a hűvel eszél.

De a nagy is már leáldozóban a négya félig lábadóban.
 Mihály a fél nagyot, Kinyúlta a bért.
 A négya bűn nem eltekint, Hogy az ő bértől hűvelik az ő.
 De a garda rá nagy mérgezőn, Hogy már csak iponizésen
 Kinyúl pénzre van bent, A hűvel már mind hiadta a sok betyáros mialt.

Mihály aronban jó ismer, A garda-nak a sivebre less
 Meddig akar már hűvel belőle, Hogy mihez nagy van ő egykor időre
 A hűvel a garda-nak elfogytára De a nagy nyelvének vissza adja
 Így nélt hűvel a garda-nak kinyúlta, Ugy van hűvel a nemedél.
 Hogy az Tizen eltelvén, A hűvel meg ismery ingemet.
 Különben is vaggok, Kinyúl meg a gyermekre A kard less az inehem ami
 nekem az eke.

Lantos verseny Mátyas király udvarában.

A király udvar mestere, az ország önes lantosa ^{föl} kereszte.
Egyben meghívta őket az udvarnál tartandó Lantos versenyre.
Ahol mind azjani, a maguk által költött dall adják elő.
Ez is mentek neki nimmal, Mátyas ^{dr-ca} rajzolt ^{ott} is örömlél.
De az inck, majd nem mind egyforma volt, állék Mátyas, veterán
gyert, inn il komorodát a király, egyrre fellet meg a kívánság
nak.

Méggy ifjú lantos volt nátra, aki ^{szépen} ^{várt} ^{hozz} ^{al}
mikor szólóják. Mátyas rá került a ^{szé} ^{fel} ^{hírd} a ^{Lak} ^{ógora}
meggyendelés harzait, körül hordozva a ^{tekin} ^{tet} ^{idv} ^{ol} ^{se}
al levöket, híri hogy minden tudásukat, és erejüket megfeszítve
legyenek a nagy király segítségére, aki a háza, és a nép járásit
paradornik.

Mátyas intet neki, legyen kördabl, meggyen várta hogy az ifjú
befejere. Fel áll, fogta a gyötesonck nánt díjat, egy gyöngyöt kivakótt
erüstel átsötöl, sebzen nátagot, és az ifjúnak a lantjára költöte.

Tied a díj ides fiom, ragyogjon a lantodon, mert téged nem a
diarvagy korott ide, hanem a háza szeretette, és most ő is hírt
hogy erüstel is sivein vesélje a háza sorzál, seid paradornon.

Amig illetik az ifjú lantos, és a nagy király, aki ^{szé} ^{pen}
egarságosra ellett, fel áll a ^{dr} ^{ca} ^{hész} ^{lib} ^{boros}, meghajdva a
király elött nött, félrises ivam a legszaggotts díjat te megdted,
mert díjil nyertit hii nivesket, akik az illetiket is sivein hinch
veled, a háza oldalára áldoni.

Mátyas is fel áll, a sivein tett hírd igéri hogy az utalra ^{dob} ^{an} ^{arány}
aról paradornik, hogy nagya, és boldoga lenne a háral, és a maggyat
nemzetet, és híri hogy segíték a mentőjában, hogy az
sikerüljön is.

A kis Palika karácsony fája.

Palikának ot laktak az erdő mélyén. Az idek öpja fa vágó volt, de most nem tud dolgozni, med egy rönk, a lúba-faján esut is lóde. Egyik este láttuk az ides anyjával hogy egy másik fa vágó a kálvátja állat, valamit vinn, tudták hogy karácsony fáit, mert még két nap van vissza, és karácsony len.

Palika már nyugt, eses volt, és értelmes fia, de a kis János még három, három nagyon várta mit hoz neki a Jánoska, és most ki hoz neki karácsonyfát, ed kezdtek egymástól.

Palika meglepette az ides anyjával, hogy majd ök ketten, van ot az erdő mélyén olyan szép boroska fenyő, ahol kormak, lúba hogy nép len az is, ha fel len dinótve.

Palika et is most, akis bugyfi-festéssel, de három nem akart fogni. De látja hogy egy ember is, ot a gyalogit mellett keresi a karácsony fának vadót. Bátor kis gyerekek volt, öda nót hál neki, segítsen le vágni ed a fát, ahol ö mutat neki magyobal, it nem meri. Mátján öda ment, mert ö volt, aki egy ismét mintha ö is azt akarna hogy ne ijedjen meg töl, Elö vette hál a kerek egyre le vágta, és kezdte hál van az a másik, Palika meglepettette azt is le vágta.

Fogták rajon is vették haza Mátjának nagyon megtörtött ahogyan felgyutott a kis Palika, mondták hogy az ö kis Törökéji még, ki en, hál elcsereilhetnek a fát, majd ot a hár elött ha öda esnek.

De mielőt öda értek volna, Mátján egy urával papírra esavart és a Palika kiseruvasor sapkaja alá tette, megnomulta neki hogy odabén majd az ides anyja vegge le a sapkáját, és est a szép dísz és téggek rája a karácsony fáca. Ahogyan a kis Palika be ed, nőt az ides anyjával hogy veggük et a hamrába, hogy a Jánoska ne is lássa. Az ides anyja erdálthozot hoggan bírta ed et a másik fát a Palika ed mondták hogy egy másik fa vágó laca a kálvát avat esen illel ed are lett a kiserük. De meg valamit adott is hoggard is téggek rája it van a sapkán állatt, de ott en veggük le, az ides anyja et nerte magát, talán isak nem valami sok erény.

Es lapogalja a sapkát, van valami átala, de mi lehet?

Éde ben arutam le ve ni a sapkát a Palika fejéről, és egy kis papírt lát ott gyűrve, Mair nevelni akart, de mégis folyt a hát hogy megmire, mi is van bene, Es iram Isten csajja öne a két kezét egy finisz valamire gurult el, Mair mind a hátsónál ott állt az is látták hogy pénz, arany pénz, Kérdették hát - Palikát milyen is volt az az ember? Hát egy fa vágó, de hát ott vési a fát, néretek meg kinaladtak az édes anyjával de bizony az ember nem volt rebot, a fa meg ötszötös a ház végétek, ha öreg ember keréte megnyaltatta meg őket, hogy akár ha volt, de mag is volt, mert nem mindegy, hanem van arany pénz, meg hová el gyárdekorra való.

De akis Palikának nagyon boldog karácsonya volt, kapott ajándékot, a Jánoska meg meley sapkát, ruhát az ajándékából. A Palika meg várta, csak még egyszer mennie apa had látta ő meg az édes anyját, meg az édes apját is, és meg is köszönte nekik neki.

A nagy papa farsangi szórakozása.

Az édes apáinkat, a nagy papa nevelte, de az édes apáink is meg
adott neki mindent amit csak tudott. En három farsangra is
amikor nem hogy az édes apám meghívta a papa öreg barátait.
Ebédre értek, ebéd után az édes apám oda tette a pintest az asztal
ra, és én oda kinyitogtam a papáékat, ha kellett in öntöttem a
poharaimat tele. Azan decis poharak voltak, amit egy
ivásra ki lehetett hárni, ugy hívták hog kalörli.

Ra gyújtottak, benálgettek, de dalóllak is, a nőlak csak,
voltak, ahogyan ültek sorba mind arciójuknak el mond
fák er is ugy ilak.

Tibolyászki, tibolyászki, most inik a Laci bácsi, ha
ivott a Laci bácsi, igyék ahog a Józka bácsi, hej tilaj
tilaj, tilaj most inik a Józka bácsi haj haj haj
és ivott a Józka bácsi, utána a következő ahogyan ülték

Kivirágrot a vad kender, öreg ember nem vin ember.
De csak a bór, a bór, a harnis
Hogya kettőt inik is
Most már nem csak a neme, a lába is al kőrösülte.

no Dehát, dehát, ad a kutya ragyogójait

Jó bór, jó egészig, szép armany feleség,

Lej armanyak, jönak, vígan járó lónak, háir meg öregedni
Kár meg öregedni.

Isten adta Isten adta his barnája,
De csak esolktot, de csak esolktot raktam rája.
De minét tölöt raktam rája, amit jobban, sokkal jobban

Flatt rija

Nem vagyok én senkinek se adója, adója
Él még az én felőlgom édes apja, édes anyja, öreg apja öreg anyja
tyúsa, anyósa, eb fél, fene fél még a kopán öreg, el nyert is
ventet is, még iná a fenét, talán még a rőssel is

Ha még egyszer legény lenék, megismerem hozzá híd szeretnék.
Talan megse öregednék.
Lej, haj, ihaj, tyuhaj nyitjóká
Lej, haj, ihaj, tyuhaj nyitjóká

Tizen három sílbe van az én gatyám,
Tizen három este várta a babám
Az egyik nára rőved volt, a másik meg nem jőtt volt,
Egyet találtam, nem jól vartad a gatyám náral.

És lát Hisz munkatlan csomója, csomogát a helyéig hiátalra,
És lát Hisz mindig ara csomogát, csomogát
Amre a pinter ügyet, forogót
És lát Hisz mindig csak ott csomogát, csomogót
Amre a pinter ügyet, forogót.

A Kozpányi utca jay de város
Ara járná nékem nem tária csos
Méd meofognak engemet mephölök a kezemet a zrandároké
Ha mephölök a kezemet, el is vironék engemet a zrandároké.

Úa bizony megéret a meggy, a meggy
Tetejibe rajta maradt egy, de minél jobban inak a meggy, anél jobba a
Minél jobban kéri a linyt, onál jobban meggy.

meggy
Kiss
a meggy

20

Tütyül a sél, itvan a tél, a hozom, a bajnom
már csupa dör, feles mind a kettő.

Az ember hát mit csináljon, talán a varékba
áljon, dalóljon, táncoljon, anig csak él.

Tíz liter bór lenem van, jój de tulipános
kedvem van, Ha még tíz liter bór lenem len
jój de kutyá tulipános kedvem len

Ha még egy név angyi lenem len, jój de kutyá
tulipános kedvem len,

Kis, nagy lovam kapom alvohat, viseld
magad népem,

Vigyél magam mint a villám a virágos réten
Szaladj vilám his nagy lovam, átkom, bókrom,
jambom, most étem csak a világamat.
Lemire sínes gondom,

Er a Punter büttyám mitűje volly aki a nyakán
lón akasztata a csokolypit, fell üll a lóva
kútáná ugymint hi a hegyre börtöl.

A nagyapóma nótái édes kincsem Jula

Sej, haj, Jula, Jula Pest, Buda, sőt a dudu,
Húrdra te cigány, had perdüljön ez a lány,
Éfel, napal a korosmáiba had perdül a mohyája,
Had járjon a táncos lába,

Ej, haj sej haj, Jula, Jula, édes kincsem Jula, néked sőt a dudu,

Jula, Jula, csak irted sőt a dudu,

Legény embernek negyven a sorsa, krumpli az ebéd, tők a vacsóra
De akár mi a vacsorája csak legyen a csatornába bór vagy pálinka
Bor vagy pálinka, amit innék hogy a föld is rönög alatta.

Ej ^{haj} haj ^{haj} sej ^{haj} haj ha teli van a csatorna mincsem semmi baj
Ej ^{haj} haj ^{haj} sej ^{haj} haj nótá van bene gyere kedves kis angyalom
haj ülj az ölemben

Édes kedves pintes üvegem, a halapom elötél levinem
A toskomat megtönröülöm, olyant iszem csak egy nyörögöm

24
E a nyárfa de magos, era kislány de csinos

Crinos lehet mert nőke

Estendőre takaros kis menyecske len belöle.

E a nyárfa de magos, era legény de gondos.

Demit ér a gondosága ha a Karácsonyi bálba
leeset a gatyája

Este nyöttekör kiállok a kapuba.

Oda várlak két ölelő kabomba.

Csak a holdvilág tudja, de ar senkinek nem mondja.

Hogy meg ölelő engemet a kapuba.

Komám arony vigyáron kend a majára.

Megne mondja hogy ot voltam a korembába.

Hogyha hírdik mondja kend, hogy meg nem is látot kend
komám arony.

ingyalom Kövrikám, ugy szeretlek én, csak egy kis icari picuri csókot
kérek én.

Ha te azt meg adnád boldog lenék én.

Utóna nagyobbat adnék néked én, de meg sokal többlet
adnék erte én

(13)

Ha jök voltak, este a papa, megvadanta az ujainkat.
Kitártuk az ujainkat, ő megmozgatta az ujaink hegyét
és a hüvelyk ujunkon kezdte.

És elment vadászni, a mutató ujunk er meg lötte,
a közéj, er hara vitte, a gyűrűs ujunk, er megsütötte
fötte, a kis ujunk, er a kis lorkos mind meg ette.
Most el kezdte a tengerünket simogatni kevekeske
domboska mere naladt a nyulacska, ere naladt, ere
it egykis hertecske, bene a torrócska rágorogalják a
nyulak, utána a garda a farkos bottal, el naladtak a
nyulak, mere naladt, ere naladt, ide naladt a nyulacska
és meg csiklandotta a hónunk alatt.

És utána a tengeréből az ujaiból vagyis az árnyékai-
ból nyulat formált amit artán hirtelen el bontott
na, mondta er is elment aludni, hát ti is, aludjatok.

26
El helene intelmunk, mert regota mutatunk.

De nem, sem, nem meggünk mi innen el, meg a házi gárda minket
farkos bottal kinnem ver.

Farkos bottal, szörű nyíllal, majd el bármunk ökelmével, mert
nem, nem meggünk mi innen el, meg a házi gárda minket
farkos bottal kinnem ver.

El, el, el meggünk, de jövőre meg el gyivünk, ha az Isten
illet minket, megtartja az életünket, megtartja az életünket

Azután meghonítottik a vendéglátást, rágyújtottak, Isten maradjon
kentekkel, járjatok Isten hírével, és a papáival a nőnnedök
kapujukig elhívértük őket.

A nagyapó néni ^{és} kinszem Jula

Sej, haj, Jula, Jula Pest, Buda, né a dada,
Húsdará te cigány, had partitlon ex a lány,
Efel, nyat a korismátra had partit o nohujaja,
Had járjon a táncos láta,

Ej, haj sej haj, Jula, Jula, ^{és} kinszem Jula néked né a dada,

Jula, Jula, csak érted né a dada,

Legény emberek negy a sorsa, kinnli az élet, lók a vacsóra
De ahár mi a vacsora csak legénya csatorába bír vagy pátinka
Bor vagy pátinka, azt inke hogy a föld is rönög alatta.

^{haj} ^{haj}
Ej haj sej haj, ha teli van a csatora minsem semmi baj.
^{haj}
Ej haj sej haj néta van bene gyen kedve his anyjalom
^{haj} ^{ülj az életbe}

Édes kedves pintes üvegem, a kalapom elötéd levezem,
A lortomat megköszörülöm, olyant isom csak egy nyönörögöm

Amikor az Egri mamáimmal voltam, volt nem messze tőlük egy cigány család, épen velem egyidős ikert gyermekük voltak, az Erőök és a Jókó.

Az anyjukot sokott segíteni csipelni, borsot nedni, haurmplit, ezek meg otthon maradtak a mamával, és egy kis unokával, de olyan nő értő jó gyerekek voltak. A nagybátyám aki olyan gyerek pinter volt mindig eggerkedel velük, persze én is bele kapcsolódtam, mert enné voltam jobb.

Egy almásit, vagy 4 diőért, vagy egy pogácsáért, róka láncot jártunk, ösre áltunk szembe egymással, hól az egyik, hól a másik lábára, a kezünket bilegetve a fejünket forgatva, fel, fel nérvé, mint a róka we a fára, ahól a tyúkuk ültek, azok ahogyan mérték le médiültak. A róka tánc mótája.

Róka, róka tánc, a fél lábadra áll,
A kezdet bilegeted, hogy a tyúkókat le ijend,
Ginávé, ginárom, jól élünk majd a nyáron.

Csak a garda ne lásson, hogy át ugrom a palánkon,
Len it ebéd, urrona, fölöstököm, vaesora.
Kaj ginávé, ginárom, de jól élünk a nyáron
Kaj ginávé, ginárom, de jól élünk a nyáron.

Vagy egy másikat, amikor csipőre tett hízul forgóldtunk és daloltuk, a vejen öse vertük a tenyerünket, olyan tojóra.

Kacaca, kacaca, kacacacaca
Fordulj ere, fordulj ara ahogyan mótá mótája
Kacaca kacaca kacacacaca.

Pördülj jobbra, pördülj balra mindig csak a mótá síora
Kacaca, kacaca kacacacaca

Hogyan muretsi gyere ide, hadd forgallak meg kedvemre.
Kacaca kacaca kacacacaca. és ösre csaptuk a kezünket

Ezt is a sógór bácsitól halottam, bár nekem nem kétségtelen,
 Halottátok az alnőgön mi történt
 Barna Jóska a csárdába megölték.
 Különc centig ment a kőr a névébe, megint Jóska halva buhot a
 földre.

Az a betyár ki a Jóska meg ölte,
 Születését az erdőbe elvitte,
 Az édes anyja siratja megint Jóska, de a betyárnak üthetők
 már a nyomát.

Régen szól a tanján a betyár róla,
 A barna kislány kíváncsián halgatja,
 Az ablak alatt a lóval meg állja, barna kislány az ablakát ki
 nyitja.

Szilag nemüi gyöngyvirágorn gyere ki.
 Ölelőre vár a három ideki,
 Nem bánád meg ha marannra halgatnál,
 Elvinnék merre ocha sem járál.

Barna kislány kiment hát a kapuba,
 Betyár legény a nyeregbe föl kapja
 Két kezével át öleli csokolja, kevesheti ha föl elvett asanyja.

Nem ide való születés vaggok én,
 Menne földről vándoroltam ide én,
 Itt jár az én menne földön vándorol, nincs babája ki válatára má
 bronul.

Kossia felhők vándorolnak az égen,
 Maradásom nincs nekem a földiken.
 Az van írva a vándorló felhőre,
 Vinná, vinná, vinná a múlt földre.

A minap egy híres betyárt elfogtak,
De a társai kemény börtöt fogadtak.
Hogy a sírét élve venik ki annak,
Aki kére jöttotta a társukat.

Te esti csillag fön ragyog már az égen,
Három betyár portyárik a vidéken
Három betyár, három feggver a vállán,
Most jön be a Pápai né udvarán.

Adjon Isten neje araplárru jó estét,
Adjon Isten az úraknak nevenését,
Pápai né ne kíványjon nevenését,
Mert még az éjel nagykes járja a sírét.

Pápai né leszaladt a pincebe,
Kossott fel bört az aranyos icébe,
Pápai né nem kiöl nekünk a bört,
Csak a sírét adja a mi markunkba.

Pápai né ki fütött a hiskertbe,
Föl tekintett a csillagos egekbe,
En Istenem hogy kel nekem meghalnom,
A sírém a betyároknak kel adnom.

En Istenem vedd hozzád a lelhemet,
It kel hagyom öt apó gyermekeket.
Mikor a betyár a sírét kivette
Pápai né hollan rogyott a földre.

Pápai nél virik a temetőbe
Három betyárt hírvik a börtönbe
Hova költön ajtó nyíljal ki
Három betyár soha se nabadulj ki

De boldog is ahinek nines felesége,
 Kim kideri ha kora ment hogy hol járt este,
 Lej, haj, dinom dánom, hogy elvettem most is bánom,
 De azért igyunk rája, mert ugis elnyel a sir rája,
 Ott len a fáradt testiink csöndes harája

Olyan szabad mint egy veréb csiripelhet,
 A mezejszéktől, a lányokhoz bátrán mehet,
 Lej, haj, dinom, dánom, hogy elvettem most is bánom,
 De azért igyunk rája mert ugis elnyel a sir rája
 Ott len a fáradt testiink csöndes harája.

Deha beveg nincsen aki elveresse,
 Nincsen aki népen csöndben lefektesse,
 Lej, haj, dinom, dánom, hogy elvettem mégse bánom,
 De azért igyunk rája, mert ugis elnyel a sir rája,
 Ott len a fáradt testiink csöndes harája.

De engemet ug elveret mint egy babát,
 Hord még egy megbocsájto csokot is ad,
 Lej, haj, dinom, dánom, hogy elvettem mégse bánom
 De azért igyunk rája, mert ugis elnyel a sir rája
 Ott len a fáradt testiink csöndes harája

Biro úram megne írón kend tálbat,
 Mert navamra bizony te ütöm kendet,
 Arst hogy a lányát kora kiseritem
 Kegyed mednek remi ronat nem taltom.

Koragudjon biro úram nem bánom,
 De a lányát én bí nagyon ragyolom,
 Mert a lányga nagyon meret engemet
 Erak ugye meg a rágga mireg kelmedet.

Két betyár vígan mulat a csárdában.
De két pandúr ottan más a nyomában.
A egyiket az egész nélen elfogták,
A másikat molesztára vette magját.

~~De~~
Hogy az egyik a néherényt iltéri,
A másikat a foglalt öme kistéri
Ara káromol pandúr úram, halmedel
Hogy ne kistéri öme az én kezemet.

Mert mit nélnéniak ha megludják vagy meg kátják,
Kösz a betyárt meghötörve hurcolják,
Megrájnilla a daltu hál a kerít.
Kém gondolta mijen ~~amint~~, löri az esít.
Hogy a pandúr a pipájára rá gyújtott
A hines betyár a gimes kútba beugrott.
Csak áll a pandúr, keresztet vette utána.
Kamár igyvan ugys minden kiabá.
Ki se huro, de megse mondja hogy hol van
Majd valaki csak meglalója a kútba.

Bárna kinting ha tudtad hogy nem nevet.
Mint unalogat az öve névenet,
Mint nem azit, csak azit tudod babim tudod mi megfoghat a
süveder
Mondtal volna meg bátrán hogy nem nevet,
Keressem volna máshat helyted
Mert nem azit, csak azit tudod babim, tudod mi megfoghat a
süveder

Ha a Janosi régió mien a fő utcán,
Kinyitja az ablakát minden kis lány,
A szikorgos, a zarkantyer csimabá
Mind anjirak faj a süve utána.
De az csak egy betyáros az intget
Ki csalja a süveklöt a nevelmet.

Entendöben egyet csak nagy pöntök

Övegy amaszt meg ölelni nem vétek

Ésbogár, esebogár, Lani ne dobálj, mertha én megdoloblak néked jobban fáj.

Entendöben egyet csak úrnappa

Vagy Jókának elvenett a kalapja.

Ésbogár, esebogár Lani ne dobálj mertha én megdoloblak néked jobban fáj.

Te a kislány, hi el lopta az erte

Egyjár esohit vana adja eséne

Ésbogár, esebogár Lani ne dobálj, mertha én megdoloblak néked jobban fáj.

A Jókát art névessen meg is adja,

De tetokbar hogy az onja ne tudja.

Ésbogár, esebogár, Lani ne dobálj mertha én megdoloblak néked jobban fáj.

Kis koromban árvaságra jutottam

Amorélmel bánatott meg lamellam.

Kini eső, zápor eső, hull a magas egyből, Boldogtalan csak én vagyok egyedül.

Megtanultam sanyarógni szenvedni,

tal is tudom hül kel szívöl meretni.

Kini eső, zápor eső, hull a magas egyből, Boldogtalan csak én vagyok egyedül.

Arva vagyok nevendék, nevendék.

Fáj a fájom beverték, beverték.

Az alnőgi gyerekek verték be, majd vana molgátonn meg idővel.

Nem hársodtok meg soha, nem lenni asszony bolondja.
 Hogy engem egy asszony egrecerokasson, olyan ninos, nem is volt,
 De nem is len a sifonierba.
 Hogy engem egy asszony a fut meli kilitron, olyan ninos, nem is
 volt, De nem is len a sifonierba.

En is meggyt fejtke soha, nem lenni ember bolondja.
 Hogy engem egy ember agya, fejtke verjes olyan ninos, nem is
 volt, De nem is len a sifonierba.
 Hogy engem egy ember agya fejtke verjes olyan ninos, nem is
 volt, De nem is len a sifonierba.

Nemren pinrenn de majd len, hogyha Kaposváron város len,
 El adom a niohet, meg a feketett, olelem a barna menyesthet.

Ligang hileza a fulemba, csinos barna kislány az olemba
 Hanem lopok hat majd csoket, de amit his megatam is megelke.

Van heit lovam mind a kettö lezes,
 Mind a kettö a korosmára keres,
 Lej, denej, denej, denej, retye putyi tyutyoroka.

Vefely pajtis van pinez eleg,
 En lenni a balba az elso vendeg,
 Lej, denej, denej, denej, retye putyi tyutyoroka.

Egy szegeny kislányt, aki nagyon szép volt, egy hüvelyt guardog örcs
 legényhez adlak a nieli, nichor mandalimok keltet szget dalolna ő ret
 dalolta

Le szel a pinez lakat, juj de vin se elom akadt,
 sej tirarom, tirarom, sej tirarom, tirarom,
 Ally varom az ordogot hogy vegye el a vin dogot sej
 tirarom, tirarom, sej tirarom tirarom

Kedves igazgató úr!

Írni magam kiderült, az a rövid nekinyás dalra nem emlékszem,
csak eszem, de ha az il történt a vag nem az a mama nem
mondta, de mi sem kiderültük tőle.

Enek a kis barnalányok sír az édes anyja,
Most tudta meg hogy a lánnya milyen csalfa.
Most tudta meg hogy a lánnya milyen csalfa,
Most is a nagy csalfasággal sírálja az édes anyja

Enek a kis barnalányok utca sarkon van a háza
Élöl rövid hátul homu a nekinyása
Élöl rövid hátul jaj de nagyon homu
Enek a kis barnalányok nem két a gyöngyhérről

Ei a barna kis lány nem jár el már a koremmébe
Kém ittél a piros szalag a hajóba
Kém is jár a miéd jeggő már toraja
Most is a kis butagával sírnak együtt a nobábra.

Köke kis lány bele, bele nére a tükörbe
De a hajom gombóc szalma, a nemem fekete
En lenk a legelő a bálba ma este.

Barna kis lány is bel, bele nére a tükörbe.
Édes anyám jól vagyok a kifestés.
Jól vagy lányom, nem látuk meg rajtad a rupló,
Ma ehre te lenk a bálba a leggelső.

Barna kis lány bele, bele kassint a tükörbe
Kérdi az anyját jól van e plöltőre
Jól vagy lányom, de meg evet már léged a fene
Kövid lett a piros felin nekinyás eleje.

Trva alá dörög az ég villámlik.
 Szaladj kislány a selyem kendőt meg árik
 Szaladj kislány a selyem kendőt meg árik
 Perös alma halaványat virágozik
 Szaladj kislány a selyem kendőt meg árik.
 Perös alma halaványat virágozik

A Koppányi erdőszélén van egy fa
 Csakugy virít a két ivolya alatt
 Gyere rózsám nedjűk ösne csokorba,
 Had türem a csárdás kis kalapjamba

1. 2. 3. 4. Mond meg barna kislány hívá meg
 Elmegyek a rózsás kis kertbe, rózsát nakitok a
 kerembe.

Mert én magam is rózsá vagyok
 A kerembe is azért nakitok.

A Koppányi csárda oszlop esindeles
 Bene a serelem néma mindenes
 A kerésre minden rávan bírva, csak a serelem
 van tőle eltiltva

Mki a serelemet eltillja, az Isten áldása ne legyen
 Mert a serelemnél nincesen nagyobb (rofta)
 titok. Erted kis angyalom róhtón meg halok,

Atul menik a Koppányi kúhidon,
 piros szallag lobog a kalapómon,
 Tujja a szél lengeti, katonának kel menni,
 de le is kel öt három évet tölteni,
 Tujja a szél lengeti katonának kel menni,
 de le is kel öt három évet tölteni.

Tulró oron esik az eső,
 Kemény ara kislány eső,
 Elsárosódik az új szoknyád,
 Megver érte az édes anyád.

Barna kislány recece miran a kötényedbe,
 Piros alma, agyál egyet belőle,
 Adig agyál még Koppányba beérlek,
 Majd arután recece szeretlemből megélek.

Onand alud, a vaskapu felől, jön egy fekete
 felhő,
 Szabadj kislány te Koppányi kislány, mert
 el er a nagy eső
 Majd maradok ha akarok, ha még árok hát meg
 maradok.

Demég máma a magam falujába egy nép,
 szeretőtt talállok.

Enis voltam orlamikor valaki,
 En is tudtam a lányoknak harudni,
 Demost vagyok recece, hervadt róza levele,
 Egykislálynak a felejtött nevetője.

Deha egyszer ráim rüt meg a fényes nap,
 Vána szerzem azt a kislányt magamnak,
 Kinyílik meg a róza, külddel a levele,
 Megölelem, meg csokolom a kedvemre.

Este van már késő este kilencet ütöt az óra
 Az én kedves kis angyalom otvárt engem a kopumba
 Péros a két orcája, csokora ál a pici nője,
 Meg ölelem, meg csokolom, nem bánom akárki meg látja.